

føre en udtryffeligg Bestemmelse om, at den Forpligtelse til at udrede Bidrag til Børns Underholdning og Opdragelse, som maatte paahvile den ikke i Ægtefædet indtraadte Fader eller Moder, skal vedblive, og kan gjøres gjældende af den, hvem Børnens Forsørgelse paa Grund af Ægtefædet paahviler. Det er derfor et Endringsforslag, som kun sigter til i alt Fald at tydeliggjøre Regjeringens Forslag. Jeg kan ikke tro Andet, end at Lanken med Regjeringens Forslag har været den samme, som i vort. Naar vi have brugt det Udtryk, at Forpligtelsen kun træder i fuld Virksomhed, naar den paa Ægtefædet grundede Forpligtelse ophører, saa er det naturligt, fordi ogsaa det skal udtales, at naar den Mand dør, som ved Ægtefædet har paataget sig Forpligtelsen, kan det Dieblit komme, da man kan forlange af den oprindelige Fader eller Moder, at han skal overtage fuld Forsørgelse af Barnet, ikke blot betale aarlig de Penge, han er bleven enig med Moderen om, men tage Barnets hele Forsørgelse paa sig, opdrage og underholde det. Det maa selvfølgelig kunne forlanges af ham, naar den, der paa Grund af Ægtefædet er bleven forpligtet, ikke længere kan opfylde Forpligtelsen, fordi han enten dør eller selv bliver trængende. At dette er Ting, der efter vort Princip maa optages i Loven, fordi det er Spørgsmaal, der ligefrem vedrøre Fattigvæsenet. Det Spørgsmaal, om der kan forlanges Bidrag af den virkelige Fader eller Moder, vedkommer i højeste Maade Fattigvæsenet; thi hvis dette maa tage denne Familie, den anden Mand og Kone, under Armen, saa træder det naturligvis ind i Ketten til at kræve Underholdningsbidrag af den virkelige Fader eller Moder, forsaavidt der er en saadan Regel, og derfor er det af største Vigtighed for Fattigvæsenet at faae klaret, hvorledes Forholdet i den Henseende er, hvad der kan forlanges af den virkelige Fader eller Moder, og derfor maa Bestemmelsen herom optages i Lovforslaget. Vi have ikke forladt vort Princip ved at give dette Forslag Plads der, men vi have i denne Henseende overhovedet kun fulgt Lovforslaget, blot med den Forandring, at vi have udtalt — tro vi da — paa en tydelig og bedre Maade, hvad der i Lovforslaget er sagt paa en temmelig usforstaaelig Vis. Det er kun med Hensyn til den Plan, vi have fulgt, og for at godtgjøre, at vi ingenlunde have indviklet os i Inkonsekventer.

Jeg skal endnu omtale nogle af de Realitetsforslag, der fremdrages, og for det Første dvæle ved det Spørgsmaal, der fra flere Sider har været Gjenstand for Lovf., nemlig Spørgsmaalet om Husfruens Forpligtelse til at underholde Manden. Som det vil ses, gaar vort Forslag ud paa, at Ægtefæller gjensidig skulle være forpligtede til i Trangstilfælde at forsørge hinanden, altsaa skal ikke blot Manden i Trangstilfælde være forpligtet til at forsørge Husfruen, men ogsaa Husfruen i

Trangstilfælde være forpligtet til at forsørge Manden. Naar man vil dømmе om Betydningen af dette Forslag, maa man jo først og fremmest holde sig skarpt for Die, hvad det egentlig er for Tilfælde, som der sigtes til ved Forslaget, og som Forslaget skal ændres paa. Det maa jeg fremfor Alt bede de Herrer nøie at lægge Mærke til; thi naar man ikke stiller sig dette Udgangspunkt for Die, vil man ikke være i Stand til at kunne fælde nogen rigtig Dom om dette Forslags Betydning og Sammenhæng med andre Ting. Forslaget gaar kun ud paa dette, for det Første at Husfruen i Trangstilfælde skal forsørge Manden, det vil sige, have den Forpligtelse overfor Fattigvæsenet, at naar dette har taget sig af Manden, kan det henholde sig til hende og forlange hante Udgifter godtgjorte, og for det Andet angaar det kun det Tilfælde, hvor Husfruen har særegne Midler eller Indtægter, som Manden ikke er raadig over; thi hvis hun ingen saadanne har, kommer Spørgsmaalet ikke frem, og heller ikke, hvis hun har saadanne, og Manden er raadig over dem. Deraf følger, at Spørgsmaalet ikke har Noget at bestille med den Bevægelse, som den høitærede Justitsminister hentydede til igaar, som i den nyere Tid har gjort sig gjældende for at beskytte Husfruen, thi de herved fremkaldte Bestemmelser have ikke noget med det Tilfælde at gjøre, hvor Husfruen har en særegen Formue, som hun selv har Dispositionsret over, og Manden ikke har Dispositionsret over. Nei, den Bevægelse gjælder de Tilfælde, hvor Manden er raadig over Husfruens Indtægter, og den sigter til at beskytte hende imod de Mæmper, som kunne flyde heraf; de Foranstaltninger, man tilsigter, ere netop saadanne, som kun gaa ud paa at underdrage Manden denne Raadighed og gjøre Konen selv til Herre over sine Indtægter. Men dette vedkommer aldeles ikke det her foreliggende Spørgsmaal. Det er sørgeligt, at der kan forekomme Exempler paa, at en Husfru er den, som virkelig med stor Nøie fortjener, hvad Familien behøver, og har en fordruffen Mand, som ikke alene ikke bestiller Noget, men ogsaa en Gang imellem kommer og tager, hvad hun selv surt har fortjent, og oven i Kjøbet banker hende. Det er en Mislighed, som imidlertid aldeles ikke afhjælpes ved denne Lov, selv om det siges deri, at Husfruen ikke er forpligtet til at forsørge Manden; thi Ulykken er den, at Husfruen ikke har Myndighed til at unddrage fra Mandens Raadighed de Midler, hun selv har erhvervet; Ulykken er den, og det er deri Feilen stikker, at Manden virkelig har Lov til at sige til hende: Jeg hæver selv Pengene og kwitterer selv for dem, idet jeg efter den danske Lovgivnings Regler om Formuefællesskab har Raadighed over dem. Det er dette Forhold, som man i den nyere Tid har bestræbt sig for at opheve, og det er en Bestræbelse, som man vistnok maa skænke sin fulde Sympathi, og som høres